

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/321/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209940
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312209940.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 4C/202/2012-86 zo dňa 20. júna 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom návrh navrhovateľa zamietol (v poradí I. výrok), odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal (v poradí II. výrok) a návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol (v poradí III. výrok).

V odôvodnení rozsudku uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal voči odporcovi náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 550 eur, ktorá podľa tvrdenia navrhovateľa vznikla ako následok nesprávneho úradného postupu súdu, ktorý spočíval v prietahoch v konaní. Ďalej uviedol, že odporca sa k návrhu vyjadril a žiadal podanie odmietnuť.

Z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 11Er/492/2009 a fotokópie doručeného rozhodcovského spisu mal súd preukázané, že navrhovateľ uzavrel s povinným Martinom Konrádom dňa 08.07.2008 zmluvu o úvere. Návrh na vydanie exekučného titulu rozhodcovského súdu podal navrhovateľ dňa 08.01.2009 a návrh na vydanie poverenia bol súdu doručený až 16.09.2009. Súd rozhodol dňa 14.01.2010 a poverenie vydal. Na základe uvedeného súd konštatoval, že k prietahom v tomto konaní nedošlo, aj keď nebola dodržaná lehota 15 dní, nakoľko súd na tento prípad aplikoval novelu Exekučného poriadku § 44 ods. 2, účinnú od 01.06.2010, pretože ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku. Okresný súd v ďalšej časti odôvodnenia citujúc viaceré ustanovenia zák. č. 514/2003 Z. z. uviedol, že po vykonanom dokazovaní nemal preukázaný základný predpoklad, a to nesprávny úradný postup súdu v exekučnej veci, ktorá sa viedla na základe návrhu navrhovateľa ako oprávneného. Podľa názoru okresného súdu navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody (majetkovej ujmy), nepreukázal v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť exekvovanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti odporcu. Súd uviedol, že vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Rovnako navrhovateľ nepreukázal vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Súd ďalej poukázal na rozpor s dobrými

mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý videl na strane navrhovateľa, pretože nemožno konštatovať, že postupom súdu bolo porušené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potencionálnym spotrebiteľom, s ktorými uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. Súd konštatoval, že obchodné meno si poškodil sám a v nadväznosti na § 441 Občianskeho zákonníka a § 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. z toho dôvodu už uvedenú škodu, pokiaľ vznikla, si spôsobil výlučne navrhovateľ a jeho právny zástupca vlastným zavinením. Okresný súd vzhľadom na uvedené v odôvodnení ďalej konštatoval, že navrhovateľ v konaní nepreukázal ani porušenie povinností, ani škodu a nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností a tvrdenou škodou.

Súd ďalej uviedol, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd konajúci súd zamietol. Uviedol, že právny zástupca navrhovateľa dňa 31.05.2013 spolu s termínom pojednávania prevzal aj uznesenie Krajského súdu v Žiline, ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z rozhodovania veci. Procesný návrh na prerušenie konania vzniesol až dňa 17.06.2013 a termín pojednávania bol vytyčený na deň 20.06.2013. Súd poukázal na to, že návrh na odročenie pojednávania nemá náležitosti podľa § 119 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“ (nebola dodržaná lehota bez zbytočného odkladu), a preto konal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu.

Vzhľadom na vyššie uvedené, navrhovateľ nepreukázal splnenie ani jednej podmienky zodpovednosti za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., a preto jeho návrh súd v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podstata jeho odvolacích námietok spočívala v tvrdení, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a), v spojení § 221 ods. 1 písm. f/, b/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. - rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení § 221 ods. 1 písm. g/, c/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. h), d) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/, e/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že súd mu nedoručil vyjadrenie odporcu k žalobe. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p. Poukazoval tak na to, že podal súdu návrh na zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Navrhovateľ uskutočnil podanie obsiahnuté v texte návrhu, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Súd sa podľa navrhovateľa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Navrhovateľ tiež tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Ďalej tvrdil, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, namietal nesprávnu aplikáciu § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v platnom znení. Ďalej uviedol, že síce exekučný poriadok v § 44 ods. 2 výslovne upravuje, len že súd vydá poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, z dikcie však nevyhnutne vyplýva, že súd je povinný preskúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom v lehote 15 dní a v tejto lehote dospieť k jednoznačnému záveru, či poverenie vydá, alebo nevydá. Súd musí uskutočniť rozhodovací proces v zákonom určenej lehote 15 dní bez ohľadu na konečný výsledok, t.j. bez ohľadu na to, či poverenie udelí alebo neudelí. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1 O. s. p. preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 za použitia § 156 ods. 3 O. s. p.), podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanvej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku je vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Odvolacie námietky navrhovateľa vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

Námietku, že okresný súd nemohol v prejednávanvej veci postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Zo spisového materiálu mal preukázané, že okresný súd nariadil na prejednanie veci pojednávania na deň 20.06.2013. Navrhovateľ síce podaním zo dňa 17.06.2013 požiadal o prerušenie konania (z dôvodu, že sa podaním sťažnosti na Ústavný súd SR chce brániť proti rozhodnutiu o nevyľúčení sudcov), s ktorou žiadosťou sa však prvostupňový súd riadne a náležite vysporiadal v rámci rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline (č. I. 16 spisu), ktorým zákonná sudkyňa nebola vylúčená z rozhodovania veci. S odkazom na vyššie uvedené uznesenie Krajského súdu v Žiline potom neobstojí ani námietka navrhovateľa, že sudcu, ktorému bola predmetná vec pridelená na konanie a rozhodnutie, bolo potrebné z konania vylúčiť.

Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku navrhovateľa, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Ako už odvolací súd konštatoval vyššie, za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky podmienky na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu a pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkaz vykonal, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti (v dôsledku toho, že sa na pojednávania nedostavil) sám zbavil. Námietka navrhovateľa, že okresný súd pri svojom rozhodnutí vychádzal z tvrdení odporcu, ku ktorým nemal možnosť vyjadriť sa, je účelová. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že okresný súd svoje rozhodnutie založil na skutočnostiach zistených z exekučného spisu a na právnych záveroch o nenaplnení podmienok pre vznik nároku navrhovateľa na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z., nie na vyjadrení odporcu k návrhu na začatie konania. Nakoniec neobstojí ani námietka navrhovateľa, že exekučný súd je povinný vždy v lehote 15 dní dospieť k záveru, či poverenie na exekúciu vydá alebo nie. Ako vyplýva z odôvodnenia písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku okresný súd podrobne uviedol skutkové závery a svoje právne úvahy vo vzťahu k prejednávanvej veci, keď zároveň podrobne vysvetlil, na základe akých skutočností nemal preukázané splnenie predpokladov zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., najmä vznik škody a nemajetkovej ujmy. Vecnú správnosť napadnutého rozsudku neovplyvnilo nesprávne použitie ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v platnom znení, nakoľko okresný súd správne konštatoval, že navrhovateľ v predmetnom konaní nepreukázal splnenie ďalších nevyhnutných predpokladov zodpovednosti štátu, a to existenciu škody a nemajetkovej ujmy. Keďže okresný súd správne zamietol i návrh navrhovateľa na prerušenie konania (v tomto smere sa odkazuje na písomné odôvodnenie rozsudku), odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

Odporcovi nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania, nakoľko si ich neuplatnil, resp. v tomto smere nepodal žiadny návrh (§ 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 veta prvá O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.